

OLVASÓSZOLGÁLAT

LEVÉLCÍMÜNK: DÉLMAGYARORSZÁG SZERKESZTŐSÉGE,
SZEGED, SAJTÓHÁZ, PF.: 153. 6740.
TELEFON: 12-825.

A Volán válasza bérlet-ügyben

A Délmagyarország február 12-i számában megjelent „Van itt ész!” című cikkre az alábbi választ adjuk:

B-G-né, a cikk írója sérelmezi az egyvonalas bérletek megszüntetését, az összvonalas bérletekből a jogtalan hasznoszerzést, és ezzel összefüggésben a kifizetésű nyugdíjasokra is „rakenyszerített, de igénybe nem vett szolgáltatásért” való fizetést. A felvetett észrevételekre talán fordított sorrendben célszerű válaszolnunk, annál is inkább, mivel úgy érezzük, hogy a cikk szerzője *kellő információ hiányában félrevezetheti, negatív hangulatot kelthet az olvasók, illetve az utazóközönség körében.*

Először is le kell szögeznünk, hogy több éve, illetve évtizede a nyugdíjas-tanuló bérletjegy csak összvonalas kivitelben létezett, így újonnan kreált – igénybe nem vett szolgáltatásért fizetendő – bérletről nem beszélhetünk. Ugyanakkor a mindenki által megvásárolható úgynevezett dolgozó összvonalas autóbusz vagy városi kombinált bérletnek 75 százalékkal csökkentett árértékért kapható a tanuló-nyugdíjas bérlet és vehető igénybe valamennyi szolgáltatás.

Másodszor szükséges megjegyeznünk, hogy az összvonalas bérletekből származó „haszon” sem fedezi sajnos, a városi közlekedés ráfordításait, így is támogatásra szorul.

Az egyvonalas bérletek megszüntetését több tényező idézte elő, melyből néhányat felsorolunk. A jegy és bérletrendszer Szegeden a többféle jármű üzemmódból (villamos, trolibusz, SZKV autóbusz, Volán autóbusz) adódóan többek véleménye szerint igen bonyolult volt. Ennek egyszerűsítési kényszere alapján született egyik javaslati alternatívaként a jelenleg bevezetett konstrukció.

Alapelvként felmerült a teljesítménnyel arányos, egyenletesebb teherviselés a vonalhálózat fenntartásából. Sokak részéről pedig felvetődött a lakóhely és munkahely szeren-

csés elhelyezéséből, és a város-szerkezet adta lehetőség folytán kialakult helyi nyomvonalvezetésből adódóan az egyvonalas esetleges jogtalan előnyös helyzete. Például: Szentmihálytelekről belvárost érintve – a Mars térig egyvonalas bérlettel el lehetett jutni. Ugyanakkor egy rövidebb viszonylatú Tápéról a Széchenyi térre csak átszállással és összvonalas bérlettel. Továbbá az összes bérletfajtából az egyvonalas bérlet csak 8–10 százalékos arányt tett ki, szemben az összvonalas közel 80 százalékkal. Így az átlagosnál nagyobb mértékű áremelés kisebb réteget érintett.

A problémakör tisztázása kapcsán egyúttal tájékoztatásként megismételjük, hogy a *jegyrendszer egyszerűsítése folytán a menetjegy egységes.* Minden járműre, villamosra, trolis- és autóbuszra érvényes, tehát – az eddigiektől eltérően – az utas adott esetekben szinte várakozás nélkül bármely tömegközlekedési eszközt igénybe veheti, hogy minél előbb elérje úticélját. Nem kell várakoznia, hogy a menetjegynek megfelelő jármű megérkezzen. Az összvonalas autóbusz-bérlet pedig érvényes úgy az SZKV, mint a Volán autóbuszokra.

Nem utolsó sorban szeretnénk megjegyezni – a teljeskörű információ érdekében is –, hogy a cikk írója által említett nyugati mintára ma már nálunk sem lehet a közlekedési vállalatoknak önállóan tarifális döntéseket hozni. Hiszen az 1990. évi LXXXVII-es törvény a helyi tömegközlekedés ellátási felelősségét, s egyúttal az ármegállapítást a területileg illetékes önkormányzatok hatáskörébe utalta. Természetesen a szakmai javaslatokat, tervezett variánsokat a közlekedési vállalatok és az illetékes önkormányzati szervek egyeztetve készítik elő. Így az idei áremelés előtt is, a több alternatívás javaslatból döntött az önkormányzat közgyűlése Szegeden.

Mező István, üzletág-igazgató
Heintz Ferenc forg. ker. vez.

Mi lesz veled közbiztonság?

„A piacgazdaság ugyan nem működik, az infláció már mindent tönkretett, a munkanélküliség lezüllesztette az embereket, a bűnözés olyan mértékűvé vált két év alatt, hogy Hongkongból és Chicágóból ide járnak a maffiák csodálkozni”, – jutott eszembe Bertha Bulcsúnak a Népszava múlt évi december 31-jei számában megjelent írásából ez az idézet, midőn Szabó Magdolna „Felhívás farkasfogásra” című cikkét olvastam a DM-ben. Nagyon örültem glosszájának, mert itt az ideje, hogy valamit már tenni kellene a bűnözés csökkentése, majd megszüntetése érdekében. Boross miniszter úr ugyan hosszabb ideje igéri már a határozottabb fellépést és aktívabb bűnüldözést, de mindeideig bizony kevés sikere mutatkozik. Szegeden sem javult a helyzet. Sőt! A DM-ben, a hét kérdésében két megszólaló is úgy nyilatkozott, hogy Szegeden „aggasztó a közbiztonság mai állapota”, s valóban városunk lassan „veszélyes város-sá” válik. Megrendülve olvasuk, hogy letépik a nők válláról a táskát, az idős nyugdíjast a lakása előtt verik meg és rabolják ki, hogy többen már az utcára is félnek kimenni, mert világos nappal is leüthetik az embert. Kocsifeltörés, erőszak – ezek mindennapi hírek. Jómagam, már egy év óta nem merek együtt elmenni nyaralni a feleségemmel, mert nem merjük magára hagyni a lakást. S jó volna, ha a postások is felvennék az egyenruhát, hogy lássa az ember, kinek is nyithat ajtót. Valamit tehát már tenni kellene...

Szabó Magdolna reális írása alapján legyen szabad egy-két dolgot javasolnom:

1. Keményebb és határozottabb fellépést kellene tanúsítania a rendőrségnek. Visszadni az önbizalmukat. Környötelenül megbüntetni azokat a maffiákat, akik a rendőröket vagy családjaikat megfenyegetik. Államalapító királyunk Szent István – akire annyiszor hivatkozunk –, csakis a szigorú, s néha könyörtelen rend megkövetelése útján tudta az országot megfelelő módon sta-

bilizálni. Mi meg egy keményebb intézkedés meghozatala előtt azon töprengünk, hogy vajon mit szól ehhez Európa? Hivatkozunk a demokráciára, s közben a bűnözők visszaélnék a jóhiszeműséggel. S közben kiderül, hogy jobb rablónak lenni, mint szegényembernek, mert a rablás és a betörés – a mai felderített ügyek statisztikája szerint – kevés kockázattal jár.

2. Szegeden is meg kellene alapítani az „önvédelmi csoportokat” és a rendőrséghez hasonló joggal (fegyverhasználat) felruházni őket. (A szükség törvényt bont – mondja egy régi közmondás.) Toborzásuk sem lenne nehéz, mert nagyon sok tisztességes, becsületes és „jó-kötésű” ember kerül ma az utcára mint munkanélküli. Tekintettel arra, hogy ezt a kormány nem tudja fizetni – bár a pazarló államháztartást csökkentve és a pazarló baklövéseket kiiktatva jutna erre fedezet –, mi polgárok, úgy érzem, szívesen segítenék. Én például szívesen felajánlanék havi 50 vagy 100 forintot erre a célra. (Gondolom, városi szinten ez nem is kis összeg lenne. Természetesen, mentesíteném az alacsony nyugdíjasokat és a segélyre szorulókat.) Szóval, lehetne ezen gondolatokat cserélni, hogy mit szól ehhez a város lakossága?

3. Szigorítanám a törvényeket és egyelőre visszaállítanám – a sietve eltörölt – halálbüntetést.

Befejezésként: nem értem, miért vonatodik határozottabb és hatékonyabb intézkedéseket hozni a kormány az elszaporodó bűnözéssel szemben, mikor a közbiztonság helyzete meghatározó jelentőségű a polgárok életében, közérzetében. A közbiztonság érzése meghatározó lehet a választások kimenetelét illetően is. Nem fog ez visszaütni a kormánynak az új választásoknál, hisz lassan már elkezdődik a visszaszámlálás?

Vagy úgy gondolja a kormány, hogy neki már úgyis mindegy?...

Berki Gábor, Szeged

Köszönet

Mozgáskorlátozott vagyok, két bottal járok orvosi kezelésekre, fürdőbe. Mindig hálás vagyok, ha az autóbuszvezető a járdaszegély széléhez igazítva állítja meg a buszt, mert így valamivel könnyebb a felszállás a magas lépcsőn. Külön köszönetet mondok annak a vezetőnek, aki február 13-án,

csütörtökön reggel 9 óra tájban a Honvéd téren leszállt a járműről (a 10-es számú buszról), hogy segítségemre legyen a felszállásnál. Nélküle nem is tudtam volna fellépni a lépcsőre. (Az autóbusz száma: BHJ 501.)

K. I.-né

Úszóház-sírató

A szegedi vízi életnek vége. 1992 tavaszán végérvényesen lezárul egy korszak, véget érnek majd a horgászatok, a sátorozások, egyszóval vége lesz mindannak, amit barátaimmal nyaranta harminc éven keresztül életnek neveztünk. Miért mondom ezt és főleg miért teszem mindent közzé? Az elmúlt héten többet magammal kaptam egy tárgylagos levelet, amelyben a Szegedi Vízművek és Fürdők leánygyermek, a Szőke Tisza Kft. tudatja, hogy motorcsónakom nyári, úszóházi tárolását 15 000 forintért tudja vállalni. Igaz, ez sok pénznek tűnik, de ezért kapok egy belépőt és egy kabint is használhatok. Feleségemet és a gyerekeket is szívesen Ezután csak a tusoló maradt, vagy a nyílt Tisza, ha a gondnok leeresztette a bójákat. A ház vízfogyasztása természetesen megnőtt, a tusoló melletti deszkák pedig korhadni kezdtek. A következő nyáron ezért el-eltűntek a csapok, a gyerekeknek pedig megtiltották a locsolást, pancsolást. Sokáig mesélhetnék még törtört deszkákról, kiálló szögekről, kopott festésről, az egyre több és több üresen álló kabinról, de azt hiszem éppen elég ennyi is.

Érdekes lenne egy részletes kimutatás arról, hogy mibe került a fürdővállalatnak (majd a kft.-nek) a házak fenntartása úgy húsz éve és most, napjainkban. Gyanítom, hogy kiderülne, a két gondnok fizetésén, a víz, villany és a téli tárolás díján túlmenően százazreket kell költeni állagmeg-

ővásra. De pénzügyekbe ne menjünk bele, mert meg vagyok győződve arról, hogy mindennek van és a jövőben is lesz sziklaszilárd magyarázata. Azt azért valószínűleg ki fogják mutatni, hogy még így is ráfizetések maradtak a ház, és jövőre a maradék bérlőnek egy kicsivel majd megint többet kell fizetni.

És így végre eljutottunk a sorsunkat eldöntő pillanatig, amikor is korunk hőse, a vállalkozó, magába mélyedve tépelődik, mi is legyen a teendő: egyre kevesebb a vendég, csökken a bevétel, és különben is ott van a sok kínlódság a bérlőkkel, la-dikokkal és csónakokkal. Hirtelen rájön az egyedül lehetséges megoldásra. Fel kell emelni az árakat, egyre feljebb, feljebb, jó magasra. Igaz, hogy így csak egy kisebb, válogatott, szemelt csapat tudja a kesőbb leheteket megfizetni, de azonnal kevésbé lesz a gond, és velük talán könnyebben is boldogul majd. Később esetleg egy zártkörű víziklubot is létre lehet hozni, igaz, előbb még meg kell várni, amíg mindenholnan lekopik a Szegedi Vízművek és Fürdők felirat.

Hozzátenném azért, hogy nincs szándékomban a demagógia bűnébe esni, harag és részrehajlás nélkül, csöndes rezignációval fogom majd szemlélni a tisztai yachtokat a gazdáikkal egyetemben. Kicsit azért egyhangú lesz a folyó.

Dr. Boros Mihály

Volt (lesz) egyszer egy Városszépítő Egyesület

„Nem tudhatom, másnak e tájék mit jelent, nekem szülőházam...”

A nyolcvanas évek közepe táján kiszélesedett a Ráday-féle városi, falusi védő- és szépítő egyesületek megalakulása. Szegeden is összefogott néhány lelkes lokálpatrióta városunk építése-szépítése céljából. Az első megbeszélésre a Móra Ferenc Múzeumban került sor. Tervekben és lelkesedésben nem volt hiány. A kis csapat kezdeményezésére, a Délmagyarország segítségével, a múzeum támogatásával sor került az alakuló gyűlésre is. Itt létrehozták az egyesületet. A mintegy százfői tagság kidolgozta az alapszabály-tervezetet, megválasztotta az egyesület vezetőségét. Fő szempont a politikamentesség, kizárólag a város értékeinek óvása, megőrzése lett. Kiderült az is, hogy sokan szeretjük városunkat. Sok értékes javaslat született, de volt néhány kivitelezhetetlen is. Magam is, vezetőségi tag lévén, emlékszem olyan tagunkra, aki például saját elmondása szerint Horthy Miklós szegedi tartózkodása idején a fehér ló istapolója volt. Kitűnt az is a későbbiekben, hogy főleg az ötvenen felüli korosztály rajong a városáért.

A kezdeti bizonytalanságok, tétova lépések után megkezdődött az érdemi munka is. Hamarosan sikerült elérni, hogy a város akkori vezetői igényelték és kikérték az egyesület véleményét városépítészeti dolgokban. Megkezdődött a műemlékvédelem, állagmegóvás is egy lelkes algyői Dégáz-os kollektíva segítségével, anyagi ráfordításával.

Annak ellenére, hogy állandó helyiségünk nem volt, szélesedtek országos kapcsolataink. Anyagi eszközeink is lassan gyarapodni kezdtek a tagdíjakból, kollektívák befizetéseinek szerény forintjaiból. Az összegyűlt és föl nem használt mintegy százezer forintunk most ott hever értelem nélkül a számlánkon az OTP nagy öröme. Az egyesület működését közelítünk olyan márkás nevei fémjelezték, mint Szőkefalvi Nagy Béla, Béli Ilona, Borvendég Béla, Trogmayer Ottó, Bátyai Jenő, Tandi Lajos, Apró Ferenc, Kis Lajos, Penczi András és sokan mások – lelkes és városunkat nagyon szerető és érte tenni akaró lokálpatrióták. A névsort hosszan lehetne folytatni.

Reméltük, hogy a választások után újult erővel folyik majd egyesületünk munkája, de sajnos csalódnunk kellett, pedig tudom, hogy önkormányzatunk képviselői is legalább úgy szeretik ezt a várost, mint mi. Folytattunk tárgyalásokat az önkormányzattal – sajnos, nem sok eredménnyel. Önkormányzati támogatás és hozzájárulás nélkül pedig sajnos nem megy. Időnként találkozom néhány volt, de még ma is tenni akaró tagunkkal (nagyon sokan vannak Szegeden). Érdeklődnek, hogyan tovább, mit segíthetnének. Én akkor rettenetesen szégyellem magam tehetetlenségünkért.

Ezúton kérem tisztelettel jeles képviselőinket, önkormányzatunk tagjait, hogy szétesőben levő egyesületünket közösen támasszuk föl, mert a hamu alatt még mindig izzik a parázs. Sokan vagyunk a városért önzetlenül, szeretetből tenni akarók.

Vajda János

Irtják a szivarfákat

Ismételten sajnálattal vettük tudomásul, hogy a Batthyány utcában irtják a szivarfákat.

Körülbelül 4–5 évvel ezelőtt felemeltem a fakivágások miatt a szavam, akkor is őt szivarfát vágtak ki az utcában, egyet közvetlenül előttünk is. A válasz az volt, hogy az útra hajolnak a fák és akadályozzák a közlekedést.

A legutóbbi fakivágásnál a Batthyány utca 1. és 17. szám között (1991 decemberében 1992 januárjában) kilenc szivarfát vágtak ki (a pártatlan oldalon hetet és a páros oldalon kettőt). A fák „bűne” az volt, hogy nem függőlegesen nőttek. A fűrészelési felületből megállapítható, hogy a kilenc fa közül öt teljesen ép, és 50–60

évesek voltak. Ez a szivarfa különben Dél-Amerikában honos és különleges fajta.

Azt sem érti az ember, ahol teljesen korhadt gyökerű fák vannak a városban, azt nem vágják ki, például a sziklósfürdői bejáratnál, az út mellett egy korhadat rádólt a telefon légkábellel, melyet senki nem vesz észre.

Az ígéretekben nem lehet bízni, mivel öt évvel ezelőtt is mondták, pótolják a kivágott fákat, de sajnos semmi nem lett belőle. Az egész utca hangulatát megváltoztatták ezzel az utóbbi fairtással. Semmivel nem magyarázható a tény.

Dr. Kigyóssy Zsolt

SZERETNÉM MEGTUDNI

ROVATUNKBAN OLVASÓINK KÉRDÉSÉRE ADUNK VÁLASZT, ILLETVE SEGÍTSÉGET.
LEVÉLCÍMÜNK: DÉLMAGYARORSZÁG SZERKESZTŐSÉGE,
SZEGED, SAJTÓHÁZ, PF.: 153. 6740.

A fiatalkorúak pótszabadságáról

Két gyermeke van F. L.-né szegedi olvasóknak. Mindkét gyermeke dolgozik, egyik januárban töltötte be a tizenhatodik, a másik pedig októberben tölti be a tizenkilencedik életévét. Szeretné tudni, hogy a fiatalkorú dolgozók részére mennyi pótszabadság jár?

A Munka törvénykönyve rendelkezései szerint a dolgozónak, így a fiatalkorúnak is, minden munkaviszonyban töltött naptári évben tizenöt munkanap alapszabadság jár. Emellett a dolgozót pótszabadság is megilleti; minden munkaviszonyban töltött három év után egy, de legfeljebb kilenc munkanap. Ezen túl a fiatalkorú dolgozónak tizenhat éves koráig tíz, azontúl évi öt munkanap pótszabadság jár. A pótsza-

badság utoljára abban az évben illeti meg, amelyben a 16., illetve 18. életévét betölti, ami megilleti akkor is, ha az év elején vagy az év végén van a 16. és 18. születésnapja.

Ha a fiatalkorú munkaviszonya év közben keletkezik, abban az esetben a naptári évre járó pótszabadság a munkaviszonyban töltött arányos része illeti meg. Ezzel kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiumának 120. számú állásfoglalása részletesen intézkedik. E rendelkezés szerint olvasónk fiai az alapszabadságon felül tíz, illetve öt munkanap pótszabadságra jogosultak ebben az évben.

DR. V. M.